

ANGELJČEK

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtecu.)

Št. 6.

Ljubljana, dné 1. junija 1898.

VI. tečaj.

Prvo sv. obhajilo.

8. Priprava na duši.

Bzri se, moj otrok, v ono sveto mesto, kjer ima Jezus Kristus svoj prestol. Sv. apostol in evangelist Janez nam je je popisal v sv. pismu. Tam ni nič nečistega, nič omadeževanega, ničesar, kar bi ne bilo očiščeno v sedmerem ognju. Vse je iz dragocenih kamenov, smaragdov, rubinov in topazov; tudi polno biserov je ondi. Po cesti z zlatom obloženi se pomika množica nebeščanov v svetlih oblačilih. To je spremstvo nebeškega Kralja; odlikuje se od vseh drugih nebeščanov po neomadeževani čistosti. Zato so te čiste duše vedno poleg nebeškega Jagnjeta in pojó pesem, katere noben drug ne more peti.

V svoji neizmerni ljubezni do nas si je izbral Jezus Kristus tudi naše oltarje za svoj prestol. Tukaj prebiva in nas vabi, da se mu približamo, ter se nam

daje v sv. zakramentu v živež in hrano. Kako čisto more biti naše srcé! Gorjé onemu, ki bi se predrznil odpreti nečiste ustnice, da bi zavžil presv. Rešnje Telo in bi je sprejel v srce, kjer je gnjiloba greha. Zato se pripravi, ljubi otrok, za sv. obhajilo s čisto vestjo!

1. Prizadeval si se že do sedaj, da očistiš svojo vest. Bojeval si se zoper poglavitno napako in pobožno opravljal svete spovedi. Preden pa prejmeš Jezusa, storil boš gotovo tudi to, kar nam še svetuje katekizem: opravil boš dolgo spoved. Iz nauka o sv. pokori veš, da je dolga spoved ona, pri kateri se ponové vse ali nekatere prejšnjih spoved. Taka dolga spoved je neobhodno potrebna, če so bile prejšnje spovedi neveljavne, n. pr. če je bil spovedanec tako zanikaren pri izpraševanju vesti, da je pozabil smrtne grehe, ali se ni kesal, ni imel trdnega sklepa poboljšati se, ali je celo iz strahu ali napačne sramožljivosti zamolčal kak smrtni greh. Dobro pa je opraviti dolgo spoved, pravi katekizem, tedaj, ko se pripravljamo za prvo sv. obhajilo, tudi če so bile vse dosedanje spovedi prav opravljene. Spovedanec bo potem občutil toliko večji stud nad grehi in bo imel toliko trdnejšo voljo poboljšati se.

Zlasti si prizadevaj, ljubi otrok, za srčno kesanje. **Sv. Alojzij** je v svoji mladosti vzel vojakom malo smodnika. Tudi je ponavljal neke grešne besede, ki jih je slišal od vojakov. To sta bili njegovi jedini pregrehi. In vendar je pri prvi spovedi od žalosti radi grehov omedlel in so ga spovednik morali tolažiti. S takim kesanjem si je čisto izbrisal svoje pregreške.

Pri dolgi spovedi bodi zlasti odkritosrčen. Nikar se ne daj zapeljati hudobnemu duhu, da bi olupševal grehe ali da ne bi hotel pri večjih grehih povedati števila, kolikokrat si storil tak greh. — Obžaluj svoje grehe in napake ter se jih odkritosrčno spovej. Potem bode predragocena Jezusova kri očistila tvojo dušo.

Iz mladostnih let neke **svetnice** nam je to-le znano. Kot mala deklica je klečala pred spovednico. Kar skoraj glasno reče: „O moj Jezus, še meni! O moj Jezus, še meni!“ Spovednik so jo pozneje vprašali, zakaj je to govorila. „Mej tem, ko ste dajali sveto odvezo“, pravi deklica, „je padala kakor rudečkasta rosa in

neizrekljivo lepe naredila duše, ki so bile pri spovedi. Zato sem zaklicala: „O moj Jezus, še meni!“

2. Po dobri spovedi bode tudi tvoja duša tako čista, kakor jih je videla ta deklica očiščene po sveti krvi Jezusovi. Potem se pa moraš tudi potruditi, da boš svoje srce olepšal z lepimi čednostimi, zlasti se moraš potruditi, da boš v resnici pobožnega srca. Duhovnikom je zapovedano, da smejo položiti pri sveti maši sveto Rešnje Telo le na čiste, platnene prtice in sv. Rešnjo kri smejo posvetiti le v zlatem ali pozlačenem kelihu. Tabernakelj, v katerem prebiva Jezus Kristus, mora biti kolikor mogoče iz dragocene tvarine in lepo izdelan. Natanko je ukazano, kako mora biti pripravljen oltar in katera oblačila mora imeti mašnik. Ali Jezus Kristus samo to zahteva, da bi se njemu, pričujočemu v sveti hostiji, izkazovala največja čast? Ali ne bo on veliko bolj zahteval, da je srce otrokovo ozaljšano z lepimi čednostimi, ker postane kmalu živ tabernakelj Jezusov?

Ljubi otrok, bliža se ti dan prvega sv. obhajila. Ali imaš že odičeno svoje srce z mnogimi čednostimi, s pokorščino, resničnostjo, pobožnostjo, pridnostjo in potrpežljivostjo? Poslušaj, koliko čednostij je imela mala **Rozika**, katere življenje nam je popisala njena sestra Terezija. Rozika je bila rojena l. 1860. na Slivnici pri Mariboru. V mladosti je posebno rada molila, najraje pri materi. Ko je začela hoditi v šolo, navadila se je lepih pesmij. Večkrat je natrgala lepih, pisanih rožic in zelenih vejic; iz njih je naredila oltarček na vrtu, pokleknila, roke povzdignila in prepevala. Druge deklice so jo skrivaj opazovale. Ko so jo vprašale, kaj dela, odgovorila je: „Oltar imam in cerkev“, saj v cerkvi tudi tako delajo, molijo in pojejo“. Ker je bila Bogu ljuba, zato jo je poskušal v ognjeni peči hudega trpljenja. Močno je zbolela. V bolezni je vse voljno trpela, le v cerkev je želela iti in pa v šolo. „Oh, ko bi vendar v šolo smela iti“, tako je zdihovala, „kako je tam veselo! — Druge se učijo, jaz pa bom zaostala.“ Večkrat je k sebi poklicala svoje tovarišice, da so ji pokazale, kaj se učijo. V bolezni se je spominjala Jezusovega trpljenja. Pogumno je govorila, da rada na

zemlji vse pretrpi, saj vé, da bo za to prejela oni venec v večnosti, ki je pripravljen njim, ki do konca stanovitno nosijo svoj križ. Večkrat je rekla: „Naj bo v božjem imenu! Čeprav tukaj trpim, se bom pa tam veselila, kjer Jezus s svojimi ovčicami prebiva in kraljuje.“ Misel na Jezusa jo je tolažila. Srčno ga je hrepenela prejeti v svetem zakramentu. Ker se bolezen ni zboljšala, zato so ji prinesli na dom ljubega Zveličarja.

Ko so se bližali z Jezusom, samega veselja ni vedela, kaj bi začela. Naprosila je okolu stoječe deklice, da so ž njo zapele: „Sveti, sveti, sveti . . .!“ — Tako dobrega otroka je hotel Zveličar kmalu pri sebi imeti. In res je umrla Rozika šele dvanajst let stara.

Al. Stroj.

Moji prvi učitelji.

(Piše Fr. Žužek.)

IV.

Nesreča.

»**N**esreča nikoli ne počiva“, sem slišal večkrat doma in drugod. V šoli so pa nam še povedali, da nesreča človeka lahko marsikaj nauči pa tudi spametuje. Skusil sem pa tudi sam, da je resničen ta pregovor. Kadar sem imel dedkov nož v rokah in ga nisem odložil precej, ko so me opomnili, naj ne režem, prišel je gotovo moj prstek preblizu rezila, ali pa je rezilo sililo preveč v mojo roko. Nato me je pretreslo po vsem telesu, na prstu zaskelelo in prikazala se je kri. Pa jaz sem si znal že pomagati. Poiskal sem malo košarico, v kateri so imeli stara mama šivanke, škarje in zavitek raznih zaplat, s katerimi sem si obvezal ranjeni ud in ustavil kri. Čez nekaj dnij pa sem zopet rezal, kakor bi se mi ne bilo nič pripetilo. Taka mala nesreča me toraj ni izučila, zato me je obiskala pa večja, katere ne bom nikoli pozabil.

Za našim skednjem se razprostira lep vrt, na katerem raste različno sadno drevje. Največ so ga zasadili moj skrbni dedek, nekaj pa tudi moj rajni oče in morda še kdo drugi. V prvi spomladi, ko še ni bil povsod skopnel sneg, hodili so moj dedek že okoli posameznih dreves. Pri tem je bilo treba odstraniti vejo, katero je bil nalomil sneg, onemu je bilo treba pritrditi kolec. Na tem vrtu sem bil tudi jaz večkrat morda, kakor je bilo potreba. Ko je začelo drevje cvesti, sva z dedkom vse ogledala in presodila, koliko bo hrušek in jabolk za mošt, kaj se bo posušilo in spravilo in kaj se bo prodalo. Posebno sem pa dedka rad zapeljal na dolnji konec vrta, kjer je ob plotu stala debela črešnja, ki je rodila prav debele belice. Če je ta lepo cvetela, pa je bilo meni všeč, zadovoljen sem bil s prijetno pomladjo, z našim vrtom in sam s seboj. Le to mi ni ugajalo, da je belica tako visoko rastla. Ne vem, kaj ji je bilo neki potreba tako dolgega debla, saj bi bila lahko nižje nastavila svoje dolge veje. Kako je bilo to sitno, ker sem moral vselej prositi odraslega človeka, da mi je pristavil lestvo, če sem hotel trgati in zobati sladke belice. In moj dedek so imeli take oči, da niso mogli ali pa niso hoteli videti, da so črešnje že zrele, ko sem jaz to trdil. Dva tedna sem jim že pravil in zatrjeval, da vidim zrele belice na drevesu, pa jih še nisem mogel pregovoriti in preprositi, da bi šli po lestvo in jo pristavili. „To jaz bolje vem kakor ti“, so rekli pa so šli izpod črešnje. O, kako bi bilo prav, da bi jim bil verjel in se ne bil zmenil za te preklicane belice. Toda nesreča me je naučila še-le ubogati in verjeti previdnemu dedku.

Bilo je lepega dne po binškošnem prazniku. Dedek so bili šli v somenj k sv. Antonu na Rebro, drugi domači so pa na logeh seno sušili in spravljali domov. Da ni ostala hiša brez variha, moral sem biti doma jaz. Ne vem, kako je bilo, da sem zašel kmalu na vrt. Oglemdovaje sedaj to jablano, sedaj ono hruško, pridem blizu znane črešnje. Kar zagledam na-njo prislonjeno lestvo. „Jejheta“, si mislim, „lestva je tukaj, toraj so vendar-le zrele naše belice; če so dobre drugim, zakaj pa bi ne bile meni?“ Malo se okoli ozrem, z očmi

premerim lestvo in se spravim po njej na drevo. Ravno sem se začel dobro gostiti, kar strašno zahrešči pod mojimi nogami. Veja se odčesne pri deblu, jaz telebnem pa na tla in obležim. Kako in kaj je bilo z menoj dalje, nisem nič vedel. Nezavestnega so me odnesli z vrta. Ko sem pa odprl oči, ležal sem doma na postelji ves izdelan v groznih bolečinah. Pri postelji je stala cela gruča ljudi, mej njimi pa tudi sosedov stari stric, ki me je bil našel na vrtu ležečega in sklical naše ljudi, da so me nesli domov. Poklicali so zdravnika, ki je kmalu prišel in me vsega pretipal, pregledal in preiskal. Najhujše je bila poškodovana desna roka, ki je bila vsa otolčena in zvinjena v komolcu. Ko so mi jo poravnali in obvezali, naročil je še zdravnik, kako naj ravnajo z menoj, da bom kmalu zdrav. Vendar ni hotelo biti tako hitro bolje, čeprav sem si želel zdravja sam, zdravnik in vsi gledalci pri moji postelji. Ker sem se bil precej pretresel, me je znotraj po životu silno peklo in bolelo, če sem se le ganil z najmanjim udom ali samo dihnil bolj globoko. Kadar so mi pa prevezovali roko, sem se vendar delal, kakor bi ne bilo nič hudega. Le včasih sem vzdihnil: „Uh, kako to boli in boli!“

Črešnje so bile zrele, obrane in pozobane. Tudi jabolka in hruške so že ležale na slami v kleti, jaz pa le še nisem smel, pa tudi ne mogel iz sobe. Ker je bilo zunaj dovolj dela, sem bil večji del dneva sam. Le možiček, ki me je bil našel pod črešnjo ležečega, me je večkrat obiskal. Na stolu sedeč poleg postelje, izvlekel je malo pipico iz žepa, otrkal jo je ob noht na palcu desne roke, da se je sivi pepel zaprašil na tla. Potem jo je pa zopet natlačil in vlekël iz nje, dokler je imela v sebi kaj dima. Izvedeti pa je hotel vse od mene: Kje me boli, kje peče in kje tišči? „Rože bi bile še najboljše; to hladí in zdravi. Tudi laško olje bi ne bilo napačno, ker znotraj mečí.“ Take svete je dajal meni in našim domačim. Če so pa take nasvete slišali moj dedek, so pa rekli: „Črešenj mu bom prinesel z vrta, pa naj ga ozdravé!“ Sam sem si pa mislil: „Zobal jih bom še, zobal, nabirajo naj jih pa drugi, ki niso tako težki, da bi se lomile veje pod njimi.“

Mojih ran in bolečin je bilo poslednjič pa le konec. Ko sem se izkobacal iz postelje in bolezní, šel sem precej pogledat črešnjo na vrt, pa takó, da me ni nihče opazil. Vse sem prevdaryl in preračunil: kako sem stal na veji, kako letel in priletel na tla. Z dedkom sva se počasi zopet sprijaznila in sva še hodila na vrt. Vendar nisem nikoli več tako odločno zatrjeval, da so belice že zrele, tudi če so jih drugi že zobali. Preveč sem se bal, da bi dedek zopet rekli, kar so tako radi ponavljali: „Tudi nesreča uči človeka, da bi se le hoteli tudi kaj naučiti od nje!“

Košnja.

Padaj, padaj travica,
Sivka suho bo hrustala;
Pridna naša kravica
Mleka bo obilo dala.

Fos. Stritar.

Mesec rožnik je prišel v déžel. Kmet ga pozdravlja z veliko radostjo; zakaj zopet se je povrnil zanj veseli čas, čas košnje. Saj poznate našega kmeta poštenjaka; saj veste, kako ljubi on svojo živinico! Vem, da bi večkrat sam rad stradal, da ima le njegovo „blago“ kaj prežvekovati. Sedaj pa mu ponujajo travniki toliko trave, lepe, velike, slastne! Zakaj bi se ne veselil dneva, ko poreče oblastno: „Jutri pojdemo kosit!“

Že prejšnji večer zveni skozi vas ozkorezko klepanje kos. Nehoté se spomniš, da mogoče bela žena — smrt nekje svojo koso kleplje, da ti preseka nit življenja. Kosec si kleplje koso, da bode mogel drugo jutro spretno rezati travico . . .

Komaj je odbila v vaškem zvoniku polnočna ura, že se oglasi v vasi glasno ukanje radujočih se koscev. Mogočno se razlega njihovo ukanje in petje po mirni naravi. Čarobna luna gospoduje še na nebesnem svodu mej slabo brlečimi zvezdicami in vse je še vtopljeno v

sladke sanje, ko že korakajo naši kosci veselo vriskaje in žvižgaje v Log, kjer jih čaka velik travnik duhteče trave. Nekdo jih pa že vendar pozdravlja iz daljne višave s prijazno zvenečim žvrgolenjem, in to je škrjanček, ki prepeva slavo Stvarniku tam gori nekje. Mej različnimi pogovori o letošnji košnji, o vremenu in o letini dospejo naši kosci v Log. Uvrsté se v lep red po hitrosti, kakor je kdo uren in spreten. Neusmiljeno začno mahati po gosti, bujni travi, ki se zvija pod oestro koso. Zlatice, krvotočnice, travniška detelja in druge cvetlice, ki so se skrivale mej visoko travo, padajo pod svitlo koso. Tako se trudijo in sečejo kosci na prostornem travniku od prvega zora.

Začne se daniti. Ptičke zapustijo nočna bivališča in žvrgolé, veselo skakaje od vejice do vejice po grmovju ob potoku, ki žubori konec travnika. Na drugi strani travnika se podé črne vrane, glasno kričoč, tropa divjih golobov sfrfota čez travnik. — Glej! Ravno pred prvim koscem je zletela prepelica iz šopa goste trave in ne daleč od njih je sedla zopet na tla. Kosec postane in gleda, ima li tukaj prepelica svoje skromno gnezdo? Ni se motil. Šest rujavo pikastih jajčkov je v gnezdu. Smili se mu uboga ptička, da jo je prepodil iz domovja. Skrbno obkosi travo okoli njenega gnezda, da bi ga ji ne razdejal. Ko prekosé dobrih deset korakov od gnezda, prileti že starka nazaj na svoje domovje. S svojim glasnim „pet pedi“ se jim zahvaljuje, da so ji pustili skromno bivališče nepoškodovano.

Ko solnce razlije prve žarke po dolini, pomahali so kosci že skoro polovico travnika. Pot jim začne vedno bolj in bolj liti s čela. A kaj se menijo za to vročino! Ves travnik mora biti dopoldne pokošen, da bodo mogli jutri iti na drugi travnik kositi. Nič se ne brigajo za cvetke, ki proseče obračajo nežne glavice k njim, da naj jim prizanesó. Vse zastonj! Kar podirajo in morijo brez usmiljenja vse povprek, kakor tudi smrt nič ne izbira pri ljudeh, bodi si star ali mlad. Za kosci se dvigajo po redéh pokošene rožice k solncu, toda, oh kmalu zvenjene vsled solnčnega pripeka žalostno povesijo male glavice — za vedno, dočim so se prej ponosno dvigale v zeleni loki Bučele, metulji in

hrošči, ki so prej srkali sladki med iz duhtečih cvetic, sedaj bolešno preletavajo po zvenjenih cvetkah, iščoč si hrane . . .

Iz bližnjega zvonika zadoní mogočno veliki zvon, vabeč pridne delavce k pobožni molitvi. Ura je sedem. Sedaj poneha za nekoliko časa smrtna pesem po trav-

niku. Pobožno snamejo kosci pokrivala in glasno molijo: „Angeljevo pozdravljenje.“ Nato prinese dekla koscem kosilo, ki so si je pa že tudi pošteno zaslužili, saj že skoro od polnoči režejo travo. Kmalu za deklo dospejo grabljice na travnik, mešat pokošeno travo, da jo tem preje posuši pekoče solnce. Celo dopoldne mešajo in spravljajo mrvo v zgrabke. Zopet in zopet jo obračajo, da bi se hitreje in lepše sušila.

Pri tem pa seveda ne smemo pozabiti domačih otrok, ki pridejo tudi na travnik, toda ne delat, ampak igrat in nagajat. Prekucujejo se, skačejo po travi, kričé, pletó si vence in spajajo cvetlice v lepe šopke. Kmalu se naveličajo vsega tega na travniku, ker jim solnce le prehudo nagaja, in odidejo z venci na glavi in s šopki v roki domov v hladno senco pod košato jablan sredi vrta.

Ko je prehodilo solnce že polovico pota, gré gospodar po vozove domov. Drugim pa prinese dekla južino na travnik. Vsak dobi tudi kozarec penečega, bujnega vina, ki jih jako dobro poživí. Po južini pride gospodar z vozovi v Log po seno. Za nekoliko časa se pokaže na travniku velik voz visoko naloženega sena, po dolgem po senu polože žrd, katero močno z vrvjo pritrdijo. Kmalu se pomiče po poti proti domu seneni voz, okrašen z venci, katere so spletle grabljice.

Kosci in grabljice gredo po bližnji stezi v vas. Vsi so veseli in zadovoljni, ker so imeli tako krasen dan pri spravljanju sena. Ob jednom pa prosijo Vsemogočnega, da naj bi jim dal ves čas košnje tako lepo vreme, kakor je bilo danes. Kako se jih razveselé otroci, ko jim prinašajo šopkov lepo rdečih in dišečih jagod! Tako se konča prvi dan košnje.

Bogdan Slavko.

Venec legend.

(Nabral Fr. Kralj.)

10. Lučnik.

Dal bi vam uganko, odkod ima lučnik svoje ime; pa vem, da ne bi precej uganili, zato pa jaz povem. Da je ime v zvezi z lučjo, to bi še znali vedeti, a da je to ime staro, prastaro, to pa že manj.

V starih časih je živel visoko gori na severu kralj, ki je imel jedinega sina. Bila pa sta kristijana in vedno sta želela priti kdaj v večno mesto Rim, da bi tamkaj na apostolov-prvakov grobeh molila in pogledala katakombe, kjer so se skrivali in bili pokopani prvi kristijani-mučeniki.

In nepoznano sta se oblekla, vzela v roke popotni les in odšla peš proti večnemu mestu.

Po mnogih težavah in neprilikah sta dospela slednjič v večno mesto. Goreče sta molila na knežjih grobeh in priporočala svoje kraljestvo njunemu varstvu. Ko sta si ogledala vse znamenitosti mesta in cerkve, želela sta še priti v katakombe, v podzemeljske rove, kjer počivajo svetniška telesa mučnikov.

Neki človek, ki se jima je hlinil vernega kristijana, a je bil pagan, se jima je ponudil za vodnika.

Ko so prišli v katakombe, in sta kraljeva moža vneto molila, storil je spremljevalec črno dejanje, katero mu je vdihnil hudobni duh. Ugasnil je luč in je ušel po poti iz jame, ker je bil že navajen poti. Črna noč je objela kraljeva romarja in prestrašena sta klicala vodnika. A oni se jima je porogljivo smejal in odbežal.

Kaj naj sedaj storita? Potov in križpotov, stezâ in obokov je toliko, da v tej temi nikdar več ne prideta na dnevno svetlobo. Žalostno bota morala umreti lakote v večni temi.

Ko premišljata svoj tožni položaj, začneta milo klicati Boga in svetnike na pomoč, da naj jima pošlje čudežno pomoč, da bota zopet prišla gori na solčno zemljo.

In glej, veliko usmiljenje božje! Nenadno se za-
sveti cvetlica, katero je držal kraljevi sin v rokah, in
svetlo zagori. Sin jo je bil pred vhodom v katakombe
utrgal in jo je nevedé držal v rokah. Ta cvetlica je
bila lučnik.

Svetila jima je po temnih hodnikih in kmalu stà
našla vhod, da sta prišla na dnevno luč. V tem trenutju
pa je ugasnila cvetlica in je bila taka kot prej.

In še dandanes ima rastlina to častno ime.

11. Jagoda.

Mej raznobojnimi cvetkami na parobku stoletnega
gozda rastle je skromna jagoda. Pa takrat še ni imela
lepo belega cveta, ni rodila še sladko-rudečih jagod,
katerih se sedaj vsi ljudje tako veselé.

Žalostna je bila jagoda in je vzdihovala šepetajoč:
„Vsi ljudje se veselé cvetlic, ki rastó krog mene, samo
zame se nihče ne briga. Kako rada bi tudi jaz rado-
stila in koristila ljudem. A Oče nebeški, ki skrbi za
vse svoje stvari, gotovo tudi mene ne bo pozabil.“
Tako je tožila žalobno, potem pa zopet skromno ždela
mej visokimi cvetkami.

Pa pride nekdam otrok Jezus mej tiste cvetlice, in
vsako pozdravi, vsaki izpregovori kako ljubezensko
besedo. Samo jagodo ne obgovori, kakor bi je ne videl.
To pa užali jagodo in s solznimi očmi šepeče:

„Vse me zaničuje in prezira, še moj Stvarnik me
noče poznati in vendar kako rada bi cvela njemu v
čast.“

Tiho je šepetala, a Orešenik jo je čul. Pripognil
se je in jo utrgal. Nežno jo je pritisnil na svoje božje
ustnice in ji govoril tolažne besede. Cvetlico je pa spre-
letela neka tajna sladkost in razcvela je. Kjer so se pa
dotaknila usta cvetlice, je vzrastla rdeča jagoda. Odslej
pa je leto za letom spomladi vzcvela in rodila jagode.
Postala je znamenita in ljudje so radi imeli to cvetlico.
A jagoda se ni prevzela, ampak je vedno skromna
ostala, veseleč se, da more kaj pomagati ljudem.

Toda človek se kmalu naveliča svojih dobrot-
nikov in je nehvaležen do svojega Stvarnika.

Nekega dné gresta dva hudobna dečka v gozd jagode nabirat. Pa pride k njima lep deček in ju vpraša: „Kaj delata? Dajta meni malo jagod, jaz sem tako lačen.“

A onadva odvrneta: „Nič ne delava, pa tudi tebi ničesar ne dava.“

„Dobro; torej naj vama delo tudi nič ne koristi.“ In deček izgine. Bil je božji Sin Jezus.

Odslej pa nima jagoda nobenega božjega blagoslova, in človek se jih nikdar ne nasiti.

Tako škodo provzroči vsemu človeštvu hudobna dvojica.

Rožica, zakaj si vela?

Rožica, zakaj si vela?
Saj si včeraj še cvetela,
Se ponosno košatila,
O, zakaj si cvet zgubila?

Te je slana osmodila?
Te soparica zvenila?
Ti vihar je vzal lepoto,
Vzel vonjavo, vzal brhkoto?

Kakšno tvoje je obličje,
Kakšno perjiče, grmičje?
Vse prežalostno razpada,
Da bi oživela — proč je nada!

Kdo ti zgodnjo smrt provzročil,
Od vrstnic te tvojih ločil?
Véla, o povej, cvetlica!
Predno sprejme te zemljica.

„Ni me osmodila slana,
Nisem s parom jaz ožgana,
Ni mi vzal vihar lepote,
Ne vonjave, ne brhkote.“

„Črv mi je zamoril lice,
Ko spodjél mi korenice,
Mi oropal kinč je cvetni
Rožici preveč prevzetni.“

„Čujte ubogo me cvetlico,
Dobro pomnite resnico:
Kdor po koncu glavo nosi,
Sam ponižanja si prosi.

Radoslav.

p *f*

1. Razo - de - vaš Je - zus Svo - jo Bož - jo
 2. Da z ne-be-škim kru - hom Sam te po - go -
 3. Sr - ce zdaj je pol - no Bla - ge - ga mi -

p *f*

1. moč. Mo-li - mo po - niž - no Iz - ve - li - čar Te,
 2. sti. O, če tu - di ra - nil Te je grešni svet,
 3. rú. K sklepu pa vzdih - ni - mo Srčno še v nebó:

p *f*

1. Ki za nas na kri - žu Da - ro - val si se.
 2. Tu pri Bož - ji mi - zi Bo - deš zdrava spet.
 3. O - če, bla - go - slo - vi Z mi - lo nas ro - kó!

J. P. Belostenski.

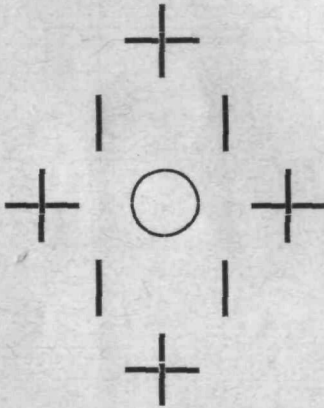

Kratkočasnica.

Mestni sprehajalec (na deželi) reče pastirju, ki je krave napajal: „Zakaj pa tvoje krave vse tako zvedavo gledajo v lužo?“ — Pastir: „Žaba je notri, pa bi rade vedele, kakšno vreme bo jutri.“

Zabavna naloga.

(Priobčil Pograjec.)

V vasi je osem sosedov, ki so živeli v najlepši slogi mej seboj. Zunanje štirje (†) naredili so v sredi vasi vodnjak, ter iz prijaznosti dovolili znotranjim štirim (|) jemati vodo iz njega. Ko pa nastane mej njimi prepir, naredé zunanji štirje visok plot, da so le oni sami mogli do vodnjaka, znotranji štirje pa ne. Kje je stal plot?

(Rešitev naloge in imena rešilcev v prihodnjem listu.)

Uganka.

(Priobčila Milica K—r.)

Imam jednozložno besedo s petimi črkami:

Z a pomeni mišjo smrt, z e del človeškega telesa, z l pol meniha, z o spokorni, žalostni čas in z u veseli čas.

(Odgonetka in imena rešilcev v prih. listu.)

Odgonetka zastavice v 5. številki:

Apolon — Polona.

Prav so uganili: Klemenčič Jan., Jelenec Celestin, Kosmač Zmagoslav, Kovačič Vinko, Miklavčič Vinko, Oljšak Miecslav, Sprajcar Peter, drugošolci, Dolžan Ivan, tretješolec v Kranju; Merčun Anton, drugošolec v Ljubljani.